Συμφωνίες καί διαφωνίες στό ἐργατικό κίνημα

ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ;

Κοινές ἐπιδιώξεις, διαφορετική ἡ τακτική

Τοῦ συνεργάτη τῶν «Νέων» ΚΩΣΤΑ ΣΟΦΟΥΛΗ

ΣΑΝ ἀντίβαρο πρός τίς ἀπολιτικές τάσεις πού διαμορφώνονται ἀνάμεσα στούς «Εὐρωπαίους» συνδικαλιστές, μιά προσπάθεια ἀναβατυπώσεως τῶν βασικῶν ἀρχῶν τοῦ σοσιαλισμοῦ ἔχει ἀνοιληφθῆ ἀπό τά συνδικαλιστικά κινήματα τῆς Γαλλίας καί τῆς Ἰταλίας. Οἱ ἰδεολογικές διεργασίες πού σημειώνονται τή στιγμή αὐτή στό συνδικαλιστικό χῶρο τῶν δύο αὐτῶν βασικῶν χωρῶν τῆς Δυτ. Εὐρώπης μποροῦν μακροπρόθεσμα νά ἀντισταθμίσουν τήν ἐπιρροή πού ἀσκεῖ μέ τήν ἀποτελεσματικότητά του τό ἀμερικανικό συνδικαλιστικό πρότυπο.

● ΕΙΝΑΙ περίεργο, ἀλλ' ὁπωσδήποτε πολλά ἀποκαλύπτει, τό γεγονός ὅτι ὕστερα ἀπό μιά φάση ὁλοκληρωτικῆς σχεδόν ἐπικρατήσεως τοῦ δόγματος τοῦ ἀπολιτικοῦ συνδικαλισμοῦ στίς δημοκρατικές χώρες τῆς Εὐρώπης, τά πράγματα ἔρχονται ἔτσι πού δικαιώνουν ξανά ὅλους ἐκείνους πού ἔκριναν ἀπαραίτητη τήν σύνδεση τῆς καθαυτό συνδικαλιστικῆς δράσεως μέ κάποιο λίγο-πολύ, συγκεκριμένο ἰδεολογικό ὅραμα. Τά ὅσα συμβαίνουν σήμερα μέσα στό συνδικαλιστικό κίνημα τῆς Ἰταλίας καί τῆς Γαλλίας, δικαιολογοῦν ἀπόλυτα τήν ἄποψη τοῦ Μπόρις Κίντελ — σέ ἄρθρο του στόν ἀγγλικό ἀ'Ὀμπσέρβερ» — ὅτι ἐνδέχεται νά βρισκόμαστε μπροστά στά γεννητούρια τοῦ πυρήνα ἑνός διεθνοῦς σοσιαλιστικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

Ψηφοφορία σέ ἐργοστάσιο. Γιά τήν «τοπική» διοίκηση

ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

ΓΙΑ ΝΑ καταλάβουμε τήν νομοτέλεια αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων, χρειάζεται ἴσως νά ὑπενθυμίσουμε ἕνα βασικό στοιχεῖο τῆς ἱστορίας τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος : Σ' ὅλη τήν διάρκεια τῆς φάσεως πρός τήν ἑνηλικίωση καί κατοχύρωση τῆς συνδικαλιστικῆς δράσεως, ἀκόμη καί στήν Ἀμερική, ὁ συνδικαλισμός ὑπῆρξε ὀργανικά συνδεδεμένος μέ τίς διάφορες ἀποχρώσεις τοῦ σοσιαλισμοῦ καί συνηρτημένος μέ τήν ἀντίστοιχη πολιτική δράση. Μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ἐν τούτοις, ὅταν τό μονοπώλιο τῆς σοσιαλιστικῆς δράσεως περιῆλθε αὐθαίρετα στά χέρια τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, ἡ συνέχιση τῆς συνδέσεως τοῦ συνδικαλισμοῦ μέ τό σοσιαλιστικό δόγμα ἄρχισε νά φαίνεται ἐπικίνδυνη. Τό ἐργατικό κίνημα ἀποδεσμεύθηκε ἀπό τό ἐπαναστατικό παρελθόν του καί, ἀμυνόμενο, ἀναγκάστηκε νά περιχαρακωθῆ πίσω ἀπό ἕνα δόγμα διακρίσεως τῆς πολιτικῆς ἀπό τήν συνδικαλιστική δράση. Τό δόγμα αὐτό καλλιεργήθηκε συστηματικά καί ἀπό μέρους τῶν κομμουνιστῶν, ὕστερα ἀπό τήν διαπίστωση ὅτι: ἡ προβολή τῆς «μαρξιστικῆς ὀρθοδοξίας» στόν χῶρο τῶν συνδικάτων ἀποτελοῦσε ἀποφασιστικό παράγοντα διασπάσεως τοῦ ὑπό στενή ἔννοια ἐργατικοῦ κινήματος. Ἡ ἀποδοχή, ὅμως, μιᾶς πλουραλιστικῆς θέσεως, τῆς ἀπόψεως δηλαδή ὅτι τό ἐργατικό κίνημα δέν παύει νά εἶναι ἐργατικό ἔστω κι' ἄν ἐκφράζεται ἀπό πολλές ἰδεολογικές ὀψεις, ἦταν ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη γιά τούς κομμουνιστάς. Ἄν ἡ κατ' ἐξοχή δημοκρατική ἀρχή τῆς ποικιλίας τῶν ἰδεολογικῶν στόχων μέσα στόν ἴδιο κοινωνικό χῶρο ἐπικρατοῦσε, εἶναι φυσικό ὅτι θά ὁδηγοῦσε, μέ μαθηματική ἀκρίβεια, στήν ἀποκοπή τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων ἀπό τήν ἐργατική τους βάση. Ἔπρεπε, λοιπόν, ἡ φυσιολογική αὐτή ἐξέλιξη ν' ἀνακοπῆ καί στήν θέση της νά προβληθῆ μιά λιγώτερο ἐπικίνδυνη θέση. Καί προβλήθηκε, πραγματικά, ἡ θέση τοῦ ἀπολιτικοῦ συνδικαλισμοῦ, πού ἐξασφάλιζε τουλάχιστο τήν ἀνοχή ὅλων τῶν ἰδεολογιῶν μέσα στό ἴδιο ὀργανωτικό σχῆμα. Ἡ ἀνοχή αὐτή, ὅμως, ἐξασφαλιζόταν ἀφύσικα, δηλαδή ὄχι μέ τήν ἀποδοχή μιᾶς διαδικασίας ἐσωτερικῆς ἰδεολογικῆς διαπάλης πού τό ἀποτέλεσμά της δέν θά κρινόταν μέ δημοκρατικά μέσα, ἀλλά μέ τόν συγκεκαλυμμένο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ τῆς ἰδεολογικῆς διαπάλης μέσα στά συνδικάτα.

● ΤΟ ΔΟΓΜΑ τῆς ἀπολιτικοποιήσεως ἀπετέλεσε βαρειά ἤττα γιά τούς κομμουνιστάς. Στίς μέν βιομηχανικές καί μέ στέρεη δημοκρατική παράδοση χώρες τῆς Εὐρώπης, τά σχήματα ἐνιαίας συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως πάνω σέ βάση ἰδεολογικῆς οὐδετερότητας δέν μπόρεσαν νά ἐπιζήσουν. Ἔτσι τό συνδικαλιστικό κίνημα ὁδηγήθηκε σ' αὐτό ἀκριβῶς πού ἤθελαν ν' ἀποφύγουν οἱ ὑπέρμαχοι τοῦ δόγματος τοῦ «ἀπολιτικοῦ συνδικαλισμοῦ» δηλαδή στήν πιό χαρακτηριστική του ὀξύτητα προέκυψε ξεχωριστές Γενικές Συνομοσπονδίες, μιά γιά κάθε ἰδεολογική κλίση. Στήν Γερμανία τό συνδικαλιστικό κίνημα δέν διασπάσθηκε μέν ἀλλά ἐξουδετερώθηκε σάν οὐσιαστικός παράγων τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων καί τῆς ἰδεολογικῆς διαπάλης, ἀφοῦ ἀκολούθησε, συνειδητά ἡ ἀσύνειδα, τό ἀμερικανικό πρότυπο.

● Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ τοῦ ἀπολιτικοῦ δόγματος στόν εὐρωπαϊκό συνδικαλισμό ἄργησε νά ευνειδητοποιηθῆ ἀπό τήν συνδικαλιστική καί πολιτική ἡγεσία. Χρειάσθηκε νά ἔλθουν τά γεγονότα τοῦ Μαΐου 1968 στή Γαλλία καί τοῦ Αὐγούστου 1969 στήν Ἰταλία γιά νά γίνη φανερή ἡ διάσταση ἀνάμεσα στήν βάση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καί στήν κορυφή. Ἐπιφανειακά, τό δίδαγμα ἀπό τίς ἐξελίξεις ἐκεῖνες φάνηκε πρός στιγμή νά δικαιώνη τούς ὀπαδούς τοῦ συνθήματος τῆς συνδικαλιστικῆς ἑνότητος, δηλαδή τούς κομμουνιστάς. Στήν οὐσία, ὅμως, ἐπρόκειτο γιά μιά κατά κράτος ἤττα τῆς κομμουνιστικῆς ἀπόψεως περί ἑνότητος. Οἱ κομμουνισταί προέβαλαν μέχρι τότε τήν ἑνότητα πάνω στήν βάση τοῦ ἑξῆς συλλογισμοῦ: Ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι συμφωνοῦν πάνω στήν σκοπιμότητα ὁρισμένων συγκεκριμένων διεκδικήσεων πού ἀφοροῦν τήν βελτίωση τῶν ὅρων διαβιώσεώς τους. Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, συμπίπτουν στίς ἐπιδιώξεις αὐτές γιατί νά ἀγωνίζονται μέσα σέ διαφορετικά ὀργανωτικά σχήματα; Ὅταν τρεῖς ἄνθρωποι θέλουν τό ἴδιο πράγμα, γιατί νά μήν ἑνωθοῦν γιά τήν ἐπιδίωξή του; Ἀλλά τό ἐπίπεδο πάνω στό ὁποῖο οἱ κομμουνισταί διαπίστωναν τήν σύμπτωση τῶν συνδικαλιστικῶν αἰτημάτων καί ἐπιδιώξεων ἀφοροῦσε τά καθημερινά προβλήματα, τά προβλήματα δηλαδή πού ἀποτελοῦν ἀντικείμενο τοῦ «ἐπαγγελματικοῦ συνδικαλισμοῦ» ὅπως τόν ἀπαντήσαμε στό ἀμερικανικό πρότυπο. Πίσω ἀπό αὐτήν τήν περίεργη γιά κομμουνιστάς θέση κρυβόταν βέβαια ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια γιά νά διασπαστῆ ὁ κλοιός τῆς ἀπομονώσεως στόν ὁποῖο μόνοι τους εἶχαν ἐμπλακῆ ἐξ αἰτίας τῶν ἔκτροπῶν τῶν καθεστώτων τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Ἡ ἐπιδίωξη τῆς ἑνότητος, μέσω τοῦ ἀπολιτικοῦ συνδικαλισμοῦ, ἀποτελοῦσε ἁπλό προκάλυμμα γιά τήν οὐσιαστική προσπάθεια διευρύνσεως τῆς βάσεως τῆς ἐπιρροῆς τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων. Δέν ἦταν αὐτοσκοπός

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ὅμως, ξεπέρασαν τίς προβλέψεις καί τίς ἐπιδιώξεις τῶν κομμουνιστῶν. Ἀλλά ξεπέρασαν καί τίς ἀπόψεις πού πρόβαλαν οἱ γνήσιοι ὀπαδοί τοῦ αὐτονόμου καί ἰδεολογικά ἄχρωμου συνδικαλισμοῦ. Κι' αὐτοί ἤθελαν τήν ἑνότητα μέσω τῆς ἀπολιτικοποιήσεως, ἀλλά ἡ διαφορά τους μέ τούς κομμουνιστάς βρισκόταν στήν σημασία πού ἔδιναν στό δόγμα τῆς ἰδεολογικῆς οὐδετερότητας. Γι' αὐτούς, ἡ ἰδεολογική καί πολιτική οὐδετερότητα τῶν συνδικάτων δέν ἐκάλυπτε ἄλλες ἀπώτερες ἐπιδιώξεις, ἀλλά ἀποτελοῦσε αὐτόνομο αἴτημα.

● ΤΕΛΙΚΑ, ἡ ἑνότητα ἄρχισε πράγματι νά διαμορφώνεται στή βάση, ἀλλά θεμελιωμένη πάνω σέ διαφορετική διαλεκτική ἀπό ἐκείνη πού ἐπεδίωκαν τόσο οἱ κομμουνισταί, ὅσο καί οἱ γνήσιοι ἀπολιτικοί τοῦ συνδικαλισμοῦ. Στή Γαλλία καί στήν Ἰταλία, ἡ ἑνότητα τῆς βάσεως θεμελιώθηκε πάνω στήν ὑποσυνείδητη διάγνωση τοῦ βασικοῦ ἰδεολογικοῦ προβλήματος τῆς ἐποχῆς μας, δηλαδή τῆς προϊούσης ἀποξενώσεως τῶν ἐργαζομένων ἀπό τόν μηχανισμό —κρατικό καί γενικώτερα κοινωνικό— πού καθορίζει τίς βασικές ἀποφάσεις γύρω ἀπό τή ζωή πού ὑποχρεωνόμαστε νά ζήσουμε. Εἶναι τό πρόβλημα πού καλύπτεται κάτω ἀπό τόν μυστικιστικό πρρ «ἀλλοτρίωση». Εἶναι, λοιπόν, σαφές ὅτι τό αἴτημα τῆς ἑνότητος τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, πού φαίνεται νά ἐπικρατῆ στίς ἡμέρες μας, ἔχει ἐντελῶς διαφορετική βάση ἀπό τό ὁμώνυμό του, πού προβαλλόταν, τόσο ἀπό τούς κομμουνιστάς ὅσο καί ἀπό τούς γνησίους ὀπαδούς τῆς ἰδεολογικῆς οὐδετερότητος. Τό αἴτημα ἔχει καθαρά ἰδεολογικό περιεχόμενο, καί αὐτό τό περιεχόμενό του ἀντικατοπτρίζεται στήν τροπή πού πῆραν οἱ συζητήσεις γιά τήν ἑνοποίηση τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος στή Γαλλία καί στήν Ἰταλία. Ἄν κατοχυρωθῆ ἀπό τό ἀποτέλεσμα τῶν συζητήσεων αὐτῶν, ἄν διαυγασθῆ σέ κοινές ἀποφάσεις, τότε θά δοεθοῦμε πραγματικά στήν θέση πού εὐαγγελίστηκε στήν πρώτη της παράγραφο ἡ ἔρευνά μας αὐτή.

Καιρός, λοιπόν, νά δοῦμε πιά τήν οὐσία τῶν ζυμώσεων πού σημειώνονται: αὐτή τήν στιγμή, κυρίως στή Γαλλία καί στήν Ἰταλία καί πού δικαιολογοῦν τίς παραπάνω σκέψεις. Θ' ἀναφερθοῦμε κυρίως στά συμβαίνοντα στή Γαλλία, ἐπειδή ἡ περίπτωση τῆς Ἰταλίας δέν ἀποτελεῖ παρά ἐπανάληψη, ἤ μᾶλλον παράλληλη προβολή τῆς γαλλικῆς ἐμπειρίας.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ἄρχισε κατά βάση τό 1969, ὅταν ἀπό ὅλες τίς ἐνδιαφερόμενες πλευρές ἐτέθη τό αἴτημα τῆς συνδικαλιστικῆς ἑνότητος, σάν ἀντίδραση πρός τά ὅσα εἶχαν συμβῆ δυό περίπου χρόνια πρίν. Στήν οὐσία, τό πρόβλημα τῆς συνδικαλιστικῆς ἑνότητος κατέληξε σέ ἕνα εἶδος σημαντικοῦ διαλόγου ἀνάμεσα στίς δύο κύριες Γενικές Συνομοσπονδίες τῆς Γαλλίας, τήν κομμουνιστική CGT καί τήν σοσιαλδημοκρατική CFDT. Τυπικά, τήν πρωτοβουλία γιά τό ἄνοιγμα τοῦ διαλόγου ἀνέλαβε ἡ σοσιαλδημοκρατική CFDT. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1970, ἕνα μῆνα περίπου μετά τό 35ο συνέδριό της, ἡ Συνομοσπονδία τῶν Δημοκρατικῶν Συνδικάτων τῆς Γαλλίας ἐζήτησε ἀπό τίς ὑπόλοιπες Συνομοσπονδίες τῆς χώρας της να συγκεκριμενοποιήσουν τούς «προσανατολισμούς καί τήν στρατηγική» τους, ὥστε νά φανῆ κατά πόσο εἶναι δυνατό νά συμβιβαστοῦν πάνω σέ μιά ἐνιαία βάση κοινῆς δράσεως μέ ἀπώτερο στόχο τήν ἑνότητα σέ ὀργανωσιακό ἐπίπεδο. Ἀπό τίς τρεῖς ὑπολειπόμενες Συνομοσπονδίες, μόνο ἡ ὑπό κομμουνιστικό ἔλεγχο CGT ἀνταποκρίθηκε στήν πρόσκληση αὐτή, καί τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1971 ὑπέβαλε ἕνα κείμενο στό ὁποῖο ἀνέλυε τό πῶς βλέπει τόν γενικό προσανατολισμό τῆς συνδικαλιστικῆς δράσεως. Τό κείμενο αὐτό μελετήθηκε ἀπό ὅλες τίς ὀργανώσεις βάσεως τῆς CGT καί στίς ἀρχές Νοεμβρίου 1971 ὁριστικοποιήθηκε μέ τήν μορφή ἔγγραφης ἀπαντήσεως ἀποτεινομένης στήν CFDT.

● ΑΠΟ ΤΟΝ διάλογο πού ἄνοιξε μέ τόν τρόπο αὐτόν —ἐπηκολούθησε ἀνταπάντηση τῆς CFDT— προέκυψε, ὅτι οἱ δυό γαλλικές συνομοσπονδίες ἐργασίας, πού ἐκπροσωποῦν τά δύο τρίτα περίπου τοῦ συνόλου τῶν Γάλλων συνδικαλισμένων ἐργαζομένων, θεωροῦν σάν βάση κινήσεως τοῦ προσανατολισμοῦ τους τό αἴτημα γιά τήν πορεία πρός κάποιο εἶδος σοσιαλισμοῦ. Ἑπομένως, ἀπό τήν ἀρχή γίνηκε σαφές, ὅτι ὁποιαδήποτε προσπάθεια ἀποκαταστάσεως τῆς συνδικαλιστικῆς ἑνότητος θά πρέπει νά περάση ἀπό τό στάδιο τοῦ ξεκαθαρίσματος τῆς ἰδεολογικῆς βάσεως καί τῆς ἐπισημάνσεως κοινῶν σημείων.

ΧΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΩΝ

Η ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ τῶν πρώτων κειμένων τῶν δύο μερῶν ἀποκάλυψε ὅτι ὑπάρχει χάσμα ἀνάμεσα στόν τρόπο πού οἱ δύο συνομοσπονδίες ἀντιλαμβάνονται τήν ἔννοια τοῦ σοσιαλισμοῦ καί κυρίως τήν στρατηγική πού κρίνουν ἀπαραίτητο ν' ἀκολουθῆ. Μετά ἀπό τήν διαπίστωση αὐτή, ἄρχισε μιά νέα φάση διευκρινίσεων, κυρίως ἀπό τήν πλευρά τῶν κομμουνιστῶν, πού ἀποδλέπει στήν γεφύρωση τῆς θεμελιώδους διαφορᾶς.

● ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ θέσεις τῶν δύο πλευρῶν τοῦ διαλόγου μποροῦν νά συνοψισθοῦν ὡς ἑξῆς: Κατά τήν CGT, ὁ σοσιαλισμός, πού ἐπιδιώκει νά διαδεχθῆ τόν καπιταλισμό, θά βασίζεται πάνω σ' ἕνα σύστημα σοσιαλιστικῆς ἢ κολλεκτιβιστικῆς ἰδοκτησίας. Καί ἐν πάση περιπτώσει, γιά νά ἐπικαλεστοῦμε τό αὐτουσιο κείμενο τῆς σχετικῆς παραγράφου τοῦ κειμένου τῆς CGT, «ἡ σοσιαλιστική δημοκρατία θά ἐγγυᾶται πλήρως τίς ἀτομικές καί συλλογικές ἐλευθερίες, τά πολιτικά καί κοινωνικά δικαιώματα τῶν πολιτῶν, μέσα στά πλαίσια τοῦ σεβασμοῦ τῆς σοσιαλιστικῆς νομιμότητος». Ὑπογραμμίζουμε τήν τελευταία αὐτή φράση, γιατί ἀποτελεῖ την πέτρα τοῦ σκανδάλου καί τό θεμελιῶδες σημεῖο πάνω στό ὁποῖο διαφωνοῦν τά σοσιαλδημοκρατικά συνδικάτα. Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τά ἴδια τά συνδικάτα, οἱ κομμουνισταί ὑποστηρίζουν ὅτι στό σύστημα πού ἐπιδιώκουν, θά διατηρήσουν τήν πλήρη ἀνεξαρτησία τους: «Ἡ πραγμάτωση τῶν λειτουργιῶν τους, ἀπό μέρους τῶν συνδικάτων, θ' ἀποτελῆ ἐγγύηση τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς δημοκρατίας καί τῆς σοσιαλιστικῆς διακυβερνήσεως, θά συνιστᾶ δέ μέσο γιά τήν πρόληψη καί καταπολέμηση τῶν ἐλλείψεων καί τῶν λαθῶν τοῦ συστήματος». Αὐτή εἶναι ἡ θεωρητική θέση τους.

● ΟΠΩΣ μπορεῖ κανείς ν' ἀντιληφθῆ πολύ εὔκολα, οἱ θέσεις αὐτές τῆς CGT ἀποτελοῦν ἁπλή φραστική ἀναδιατύπωση τῆς παγίας κομμουνιστικῆς στρατηγικῆς πρός αὐτό πού οἱ κομμουνισταί θεωροῦν σάν «σοσιαλιστική ἐπανάσταση». Ἰδιαίτερα ἡ καθιέρωση τῆς «σοσιαλιστικῆς νομιμότητος» σάν τελικοῦ πλαισίου πού θά καθορίζη ἀναγκαστικά τά ὅρια τῶν δραστηριοτήτων μέσα στήν κοινωνία πού ὁραματίζονται, συνιστᾶ περιορισμό πού εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτος γιά τό δημοκρατικό σοσιαλιστικό δόγμα. Ἡ σοσιαλιστική νομιμότητα, δέν εἶναι δυνατό ν' ἀντικαταστήση τήν δημοκρατική νομιμότητα. Μιά τέτοια ἀντικατάσταση συνεπάγεται αἰθαίρετο περιορισμό τῆς ἐλευθερίας γιά πολιτική δράση, ἕνα περιορισμό πού λίγο ἀπέχει ἀπό τά ὅρια τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

ΑΥΡΙΟ: Ἡ συνέχεια

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 1972

ΘΑ ΜΙΛΑΤΕ
ΑΠΤΑΙΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
αν ἀρχίσετε ἀμέσως
μέ
Linguaphone
ΔΙΣΚΟΙ - ΤΑΙΝΙΕΣ - ΚΑΣΕΤΕΣ

Για πληροφορίες
επισκεφθῆτε μας το ταχύτερο
ειτε γράψτε μας
ΑΘΗΝΑΙ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10
ΤΗΛ. 617.811
ΘΕΣΙΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 68
ΤΗΛ. 32.370

ΟΙ ΒΡΕΤΑΝΝΟΙ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Καί ὁ πρωθυπουργός κ. Χήθ τρώει μέ τή βοήθεια ἀναμμένων κεριῶν γιά νά βλέπη

Κουρασμένη κυβέρνηση!

ΑΒΕΒΑΙΟ ΠΛΕΟΝ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ κ. ΧΗΘ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ, Φεβρουάριος

«ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ προοπτικές τῆς Ἀγγλίας, εἶναι τόσο σκοτεινές, ὅσο σκοτεινές ἦταν οἱ κατοικίες τοῦ Λονδίνου, μέ τήν ἀπεργία τῶν ἀνθρακωρύχων καί τή διακοπή ρεύματος. Ἡ μιά κρίση ἀπό τήν ἀπεργία πέρασε, ἀλλά κανείς δέν ξέρει ποιές θά εἶναι οἱ πολιτικές ἐπιπτώσεις».

● ΕΙΝΑΙ τό συμπέρασμα ἀπό μιά ἀνάλυση τῆς καταστάσεως στήν Ἀγγλία, πού κάμει ὁ Ἀμερικανός δημοσιογράφος Ραίη Βίκερ, στήν ἐφημερίδα «Γουώλ Στρήτ Τζόρναλ».

— Τά πάντα πηγαίνουν ἀντίθετα πρός τήν κυβέρνηση τοῦ Συντηρητικοῦ ἡγέτου κ. Χήθ: Εἶναι κατ' ἀρχήν, ἡ ἀναστάτωση στή Βόρειο Ἰρλανδία καί τά ἐπεισόδια πού δείχνουν ὅτι ἡ κατάσταση χειροτερεύει. Εἶναι ἡ κρίση στίς σχέσεις τοῦ Λονδίνου μέ τή Ροδεσία καί ἡ ἀγανάκτηση τῶν κατοίκων στή χώρα αὐτή. Εἶναι τά ἀντιπληθωριστικά μέτρα πού ἔλαβε ἡ βρεταννική κυβέρνηση καί πού τή φέρνουν σέ ἀντίθεση μέ τά ἐργατικά σωματεῖα, ἔτσι, ὥστε νά περιμένη κανεῖς ὅτι θά ξεσπάση κάποιο ἀπεργιακό ρεῦμα, μέ μεγάλες συνέπειες. Καί εἶναι, τέλος, ἡ δυσαρέσκεια πού προκάλεσε ἡ ἴδια ἡ κυβέρνηση στή σκληρή στάση της ἐναντίον τῶν ἀνθρακωρύχων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τή συμπάθεια τῆς κοινῆς γνώμης.

● Η ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑ καί τά πυρά στρέφονται τώρα ἐναντίον τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος καί προσωπικῶς ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ του κ. Χήθ. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἄν συνέβαινε αὐτή τη στιγμή νά προκηρυχθοῦν ἐκλογές στήν Ἀγγλία, τότε τό Συντηρητικό Κόμμα θά ἔχανε τή μάχη. Ἀπό μιά σφυγμομέτρηση πού ἔκαμε τό Κέντρο Ἐρεύνης τῆς Κοινῆς Γνώμης, καί πού ἐδημοσίευσε ἡ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου «Ἤθνιγκ Στάνταρντ», προκύπτει ὅτι ἡ Κοινή Γνώμη σε περίπτωση ἐκλογῶν θά στραφῆ ἐναντίον τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Χήθ καί τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος καί ὅτι σέ περίπτωση ἐκλογικῆς ἀναμετρήσεως θά χαθῆ ἡ μάχη. Ἔτσι, τό Ἐργατικό Κόμμα θά ἀνέλθη καί πάλι στήν ἐξουσία. Σύμφωνα μέ τά στατιστικά στοιχεῖα πού προέκυψαν, τά 55% τῶν ψηφοφόρων θά ψηφίσουν ὑπέρ τοῦ Ἐργατικοῦ Κάμματος καί τά 35% ὑπέρ τῶν Συντηρητικῶν. Τά 48% τῶν πολιτῶν πού ἐρωτήθηκαν, εἶπαν ὅτι ὁ πρωθυπουργός κ. Χήθ κάμει ἄσχημα τή δουλειά του. Πρίν ἀπο ἕνα καί πλέον μῆνα, ἡ σφυγμομέτρηση τῆς Κοινῆς Γνώμης καί τοῦτο προκύπτει ἀπό τήν κινητοποίηση τῶν δυνάμεών του, ἀλλά καί ἀπό τίς ἐπιθέσεις, που ἐξαπέλυσε ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως. Ὁ ἡγέτης του κ. Χάρολντ Οὐίλσον κατηγόρησε τόν πρωθυπουργό κ. Χήθ καί τήν κυβέρνησή του, ὅτι ἔχουν τήν πλήρη εὐθύνη γιά τή σημερινή κρίση καί γιά τήν ἀπεργία τῶν ἀνθρακωρύχων. Εἶπε ὅτι ἡ ἀπεργία δέν θά ξεσποῦσε ἄν ἡ κυβέρνηση δεχόταν νά δώση τήν αὔξηση κατά 1—12%, πού ἐζήτησαν οἱ ἀνθρακωρύχοι, ἐνῶ ἐκείνη δέν ἔδινε περισσότερο ἀπό 8%. Ἔτσι ξέσπασε μιά ἀπεργία, πού κράτησε ἐπί ἕξη ἑβδομάδες καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά δημιουργήση δραματικές συνθῆκες καί καθυστερήσεις γιά τή βιομηχανία τῆς χώρας. Ἔτσι, οἱ ἐπιπτώσεις ἀπό τήν ἀπεργία θά πληρωθοῦν πολύ ἀκριβά.

● Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ τοῦ κ. Χήθ, ἔχει ὑπ' ὄψη της ὅτι ἡ πληθωριστική τάση ἀνεβάζει κάθε χρόνο τίς τιμές, σέ ποσοστό 10%. Ζητεῖ, ὅμως, ἀπό τούς ἐργαζομένους νά κάμουν θυσίες καί νά μή διεκδικοῦν αὐξήσεις περισσότερο ἀπό 8%. Ἀλλά, μέσα στην πάροδο μερικῶν ἐτῶν, ἡ θέση τῶν ἐργαζομένων χειροτερεύει, δεδομένου ὅτι δέν μποροῦν νά καλύψουν τίς ἀνάγκες των. Ἰδιαίτερα σκληρή εἶναι ἡ στάση τῆς κυβερνήσεως ἀπέναντι στούς ἀνθρακωρύχους, δεδομένου ὅτι ἡ βιομηχανία ἔχει ἐθνικοποιηθῆ καί μιά αὔξηση θά εἶχε ἀκόμη μεγαλύτερες ἐπιπτώσεις.

● Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ μεταβολή τῆς κατστάσεως ἐπῆλθε σέ μια στιγμή ἀποφασιστική γιά τήν Ἀγγλία. Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι ἡ χώρα εἶναι μέλος τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καί καλεῖται τώρα νά ἀναλάβη τίς εὐθύνες καί τίς ὑποχρεώσεις της ἀπέναντι στήν Εὐρωπη. Καί ἐνῶ τήν ἀπόφαση αὐτή εἶχε λάβει ὁ κ. Χήθ, ἡ Κοινή Γνώμη δέν φαίνεται διατεθειμένη νά θεωρήση μιά τέτοια ἐνέργεια ἱκανή γιά νά ἐξακολουθήση νά περιβάλη τόν πρωθυπουργό μέ τήν ἐμπιστοσύνη της, δεδομένου ὅτι ἡ πολιτική ὑπέρ τῆς εἰσδοχῆς στήν Κοινή Ἀγορά δέν βρίσκει ἀπήχηση στην Κοινή Γνώμη.

● ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ὅτι μιά ἀκόμη ἐσωτερική ἀναστάτωση, ὅπως αὐτή πού προεκλήθη μέ την ἀπεργία τῶν ἀνθρακωρύχων, καί ἡ βρεταννική κυβέρνηση θά βρεῖ ἐνώπιον μεγαλυτέρας πιέσεως, ἔτσι, ὥστε νά ἀποφασίση ἄν θά πρέπει νά προσφύγη στίς ἐκλογές. Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι ἡ κυβέρνηση Χήθ βρίσκεται στήν ἐξουσία ἐπί 19 μῆνες καί ὅτι στό διάστημα αὐτό εἶχε μερικές ἐπιτυχίες, ἀλλά ἡ τελευταία κρίση ἔστρεφε τήν Κοινή Γνώμη ἐναντίον της. Ὁ ἴδιος ὁ πρωθυπουργός δέν πιστεύει ὅτι θά δημιουργηθῆ πρόβλημα ἐμπιστοσύνης καί ὅτι θά ἐξακολουθήση νά παραμένη στήν ἐξουσία τουλάχιστον ἐπί μιά τριετία.

● ΩΣΤΟΣΟ, θεωρεῖται βέβαιο ὅτι ἡ θέση τῆς λίρας στερλίνας δέν εἶναι τόσο σταθερή καί ἐξησφαλισμένη κι' αὐτό ἀποτελεῖ ἐμπόδιο, προκειμένου νά ἐπιδιωχθῆ μιά ἐνθάρρυνση στή βιομηχανία, πού θά ἐνίσχυε τή θέση τῆς κυβερνήσεως. Ἄν, ὅμως, δέν ὑπάρξη αὐτή ἡ κατάσταση, τότε ἡ θέση τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Χήθ καί τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος θά κλονισθῆ περισσότερο ἀκόμη.

● ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ, ὅμως, μόνον τά οἰκονομικά θέματα ἀφορμή για νά ὑπάρχη ἡ δυσαρέσκεια τῆς Κοινῆς Γνώμης. Οἱ Βρεταννοί ἐνδιαφέρονται κυρίως μέ τήν ὑπόθεση τῆς Βορείου Ἰρλανδίας καί περιμένουν ἀπό τήν κυβέρνηση συγκεκριμένες ἀποφάσεις, πού θά ἐπέτρεπαν νά τερματισθῆ ἡ ἐκρηκτική κατάσταση πού ἐπικρατεῖ ἐκεῖ καί νά κλείση μιά πληγή.

● ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ μέ τήν Ἰρλανδία, εἶναι καί τό θέμα τῆς Ροδεσίας. Πρέπει νά σημειωθῆ ἐδῶ ὅτι τά ζητήματα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς δέν ἐπηρεάζουν καί πολύ τή θέση τῶν Βρεταννῶν ψηφοφόρων, ἀλλά ἐκεῖνο πού ὑποστηρίζουν οἱ Ἄγγλοι εἶναι ὅτι, ἐξ αἰτίας αὐτῶν δυσχεραίνεται ἐπί πλέον καί ἡ ἐσωτερική κατάσταση. Καί ἄν σταθῆ ἤ ἄν θά πέση ἡ βρεταννική κυβέρνηση, θά ἐξαρτηθῆ τοῦτο ἀπό τά οἰκονομικά προβλήματα τῆς χώρας. Ἄν ἐπιδεινωθοῦν καί προκαλέσουν ἀκόμη μεγαλύτερη ἀπογοήτευση καί ἀγανάκτηση στήν Κοινή Γνώμη, τότε, ἀσφαλῶς, ἡ θέση τοῦ κ. Χήθ θά κλονισθῆ.